

פרק י"ג / פרשת אמנון ותמר (חלק ב)

רוצה בכך – ובנוהג שבעולם היא אכן רצתה (עיין דברים ל"ב, כה-ט). אבל אמנון באכזריותו שולח את תמר מביתו בלא רחם, ואף נועל אחריה את הדלת.

כל כך שנואה ומאוסה נעשתה בעיניו, עד שלא הסתפק בכך שקרא לה 'קומי לך', אלא 'ויקרא את נערו משרתו ויאמר שלחו נא את זאת מעלי החוצה ונעל הדלת אחריה'. גם שמה של תמר חמודת נפשו נעשה לו תועבה. 'את זאת!' – הוא אינו יכול להעלות את שמה על שפתיו, רגשות התועבה והטומאה מקיפים אותו, חונקים אותו, 'ונעל הדלת אחריה' – הוא נתקף פחד מפניה. רק לפני שעה אחת כה העריץ אותה וכה אהב אותה – והנה עתה כולו תיעוב מפניה.⁵

מלבד התהפוכה הפסיכולוגית הזאת, יש כאן ביטוי לפער שבין חטאו של אמנון לבין חטאו של דוד בבת שבע, למרות הדמיון שבין הסיפורים. בפרקים "א-ב" (ראה שיעורים 23 ו-25) ראינו את שבחו של דוד, שגם כששקע במעגל החטא, עדיין מנעה אותו תחושת האחריות מלהתעלם ממצוקתה של בת שבע. אמנון נוהג בדרך הפוכה בתכלית: מתוך רגשות התסכול שלו הוא מסיר מעליו כל אחריות לגורלה של תמר, ומסלק אותה מביתו באופן משפיל.

לתמר האומללה לא נותר אלא לבכות על מר גורלה:

(יח) וְעָלְיָהּ כְּתָנֶת פָּסִים כִּי כֵן תִּלְבָּשׁן בְּנוֹת הַמֶּלֶךְ הַבְּתוּלוֹת מְעִילִים וַיֵּצֵא אוֹתָהּ מִשְׁרָתוֹ הַחוּץ וַיְנַעַל הַדָּלֶת אַחֲרֶיהָ: (יח) וְעָלְיָהּ כְּתָנֶת פָּסִים כִּי כֵן תִּלְבָּשׁן בְּנוֹת הַמֶּלֶךְ הַבְּתוּלוֹת מְעִילִים וַיֵּצֵא אוֹתָהּ מִשְׁרָתוֹ הַחוּץ וַיְנַעַל הַדָּלֶת אַחֲרֶיהָ:

ב. בין אמנון לשכם

כדי להמחיש את רשעותו של אמנון, מקביל אותו המקרא לסיפור אונס אחר בתורה – פרשת דינה בשכם (בראשית ל"ד). נמנה תחילה את ההקבלות שבין שני הסיפורים:⁸

א. שתי הפרשיות מספרות בלשון דומה על אונס של אישה (דינה/תמר), בתו של אחד ממנהיגי ישראל (יעקב/דוד):

וַיִּקַּח אֹתָהּ וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ וַיְעַנֶּהּ (בראשית ל"ד, ב);

5 על התשובה (ראה הערה 2), עמ' 116.

6 למעשה זה יש משמעות כפולה: ראשית, זהו מעשה אבל רגיל; שנית, מאחר שתמר שוב אינה בתולה, אין היא יכולה ללוש את בגדי הבתולות.

7 שימת ידיים על הראש כביטוי של צער והשפלה מופיעה גם בנבואת ירמיהו (ב', לו-לז): "גם ממצרים תבושי כְּאִשֶּׁר בְּשַׁף מְאֹשִׁיר, גַּם מֵאֵת זֶה תִּצָּא וַיִּדְרֹךְ עַל רֵאשֶׁךְ".

8 להרחיבה על הקבלה זו ועל ההקבלה המתוארת בסעיף הבא עיין בספרי מקבילות נפגשות – מקבילות ספרותיות בספר שמואל, אלון שבות תשס"ו, עמ' 149-165.

א. הרעה הגדולה הזאת

כפי שציינו בסוף השיעור הקודם, רשעותו של אמנון לא הסתיימה באונס תמר. מיד לאחר מעשה זה נמלא אמנון רגשי שנאה עזים כלפי תמר:

(טו) וַיִּשְׁנֶאֱהָ אֲמָנוֹן שְׁנָאָה גְדוֹלָה מְאֹד כִּי גְדוֹלָה הַשְּׁנָאָה אֲשֶׁר שְׁנָאָה מֵאֵהָבָה אֲשֶׁר אֵהָבָה...

שנאה זו – מה טיבה? המפרשים העלו כיוונים שונים,¹ אבל פשט הדברים נראה כביאורו של הגר"ד סולוביצ'ק:

הוא שנה איתה עתה שנאה גדולה מאוד לא מחמת ייסורי מצפון שנתייסר בהם, אלא מחמת כך שפתאום ראה עד כמה איננה יפה, עד כמה כעורה היא ומאוסה היא. החטא היה לו תועבה. בגללו הוא בא לשנוא את עצמו – וממילא שנה אותה. לחטא השפעה מזוכיסטית. אמנון שנה את עצמו והעביר את שנאתו לתמר העלובה על לא-אשם בכפה. אותה תמר היפה להפליא – נהפכה בעיניו לסמל התועבה והשנאה.²

ואכן, השנאה מביאה את אמנון לעשות צעד נבזי עד מאוד:

...וַיֵּאמֶר לָהּ אֲמָנוֹן קוּמִי לְכִי: (טז) וַתֵּאמֶר לוֹ אֵל אוֹדֵת הַרְעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת מֵאֲחֵרֵת אֲשֶׁר עָשִׂית עִמִּי לְשַׁלְחַנִּי וְלֹא אָבָה לְשָׁמֵעַ לָהּ: (יז) וַיִּקְרָא אֶת נַעֲרוֹ מִשְׁרָתוֹ וַיֵּאמֶר שְׁלַחוּ נָא אֶת זֹאת מֵעָלַי הַחוּצָה וְנַעַל הַדָּלֶת אַחֲרֶיהָ: (יח) וְעָלְיָהּ כְּתָנֶת פָּסִים כִּי כֵן תִּלְבָּשׁן בְּנוֹת הַמֶּלֶךְ הַבְּתוּלוֹת מְעִילִים וַיֵּצֵא אוֹתָהּ מִשְׁרָתוֹ הַחוּץ וַיְנַעַל הַדָּלֶת אַחֲרֶיהָ:

עד כמה שהדבר עשוי להישמע לנו מוזר, תמר אכן רצתה שאמנון יישא אותה לאישה, שכן שום איש אחר לא ירצה לשאת אותה מאחר שאינה בתולה. הנחה זו היא שעומדת ביסוד דין התורה שהאונס נערה חייב לשאתה, אם היא

1 מרבית המפרשים סברו שתמר פגעה באמנון בדרך זו או אחרת. רש"י כתב על פי חז"ל: "נימא נקשרה לו ועשאתו כרות שפכה", ורלב"ג הוסיף: "שנתעצמה כפי יכלתה לחלוק על רצונו, ואולי הכאיבה אותו בזה ההתעצמות שהיה ביניהם, או אמרה לו דברי חרפות, ולזה שנאה". ואילו רד"ק ראה בשנאה זו תופעה נסית: "זאת השנאה היתה סבה מאת השם כדי להגדיל החרפה בשלחו אותה מביתו ויהיה אבשלום יותר שונא אותו עד מות עד שחשב להרגו".

2 הרב י"ד סולוביצ'ק, על התשובה: דברים שבעל-פה, ירושלים תשל"ה, עמ' 115.

3 "אל יהיה זה הדבר לשלחני, כי גדולה הרעה הזאת וחרפה ובזיון יותר מהאחרת שעשית עמי [כלומר יותר מהעינוי, א"ב]. ויונתן תרגם 'אל' – 'על' (רד"ק).

4 דייק המלבי"ם: על הצעתה של תמר לפני האונס הייתה תגובתו של אמנון "ולא אָבָה לְשָׁמֵעַ בְּקוֹלָהּ" (שם, יד), כלומר הוא שמע את דבריה, אך לא נאות לקבלם; ואילו על בקשתה של תמר לאחר האונס נאמר "ולא אָבָה לְשָׁמֵעַ לָהּ", כלומר אמנון סירב אפילו להקשיב.

וַיֵּרָא אֶתְּהָ שָׁכֶם בֶּן חַמּוֹר הַחַיִּי נֹשֵׂא הָאָרֶץ וַיִּקַּח
 אֶתְּהָ וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ וַיַּעֲנֶהּ. וַתִּדְבַק נַפְשׁוֹ בְּדִינָה בֵּת
 יַעֲקֹב וַיֵּאָהֵב אֶת הַנַּעֲרָ וַיִּדְבַּר עַל לֵב הַנַּעֲרָ
 (בראשית ל"ד, ב-ג).

באופן מפתיע למדי, דווקא לאחר האונס מתמלא
 באל אמנון המסלול הפוך. הוא פועל רק מתוך תאוה,
 ולאחר שביצע את זממו הפכה תאוותו לשנאה חסרת
 תקדים:

אצל אמנון המסלול הפוך. הוא פועל רק מתוך תאוה,
 ולאחר שביצע את זממו הפכה תאוותו לשנאה חסרת
 תקדים:

וַיֵּאָהֵב אֶמְנוֹן בֶּן דָּוִד... וַיַּעֲנֶה וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ... וַיִּשְׁנֶאֱהָ
 אֶמְנוֹן שִׁנְאָה גְדוֹלָה מֵאֵד כִּי גְדוֹלָה הַשִּׁנְאָה אֲשֶׁר
 שִׁנְאָה מֵאָהֶבָה אֲשֶׁר אָהֵבָה וַיֵּאמֶר לָהּ אֶמְנוֹן קוּמִי
 לְכִי
 (שמ"ב י"ג, א-טו).

משמעותה של ההקבלה מובנת מאליה: באמצעותה מבקש
 המקרא להדגיש את חומרת מעשהו של אמנון, שהיא גדולה
 לאין ערוך מרשעותם של תושבי כנען שעמם נאלצו בני
 יעקב להתמודד. שני האנשים עשו מעשים נוראים, אך דרכי
 פעולתם לאחר מכן היו הפוכות: שכם החל לנהוג ברגישות,
 שהיה בה כדי לכפר ולו במעט על מעשהו, ואילו אמנון רק
 הוסיף חטא על פשע.

ג. בין יוסף לאמנון

מכאן נוכל לעבור להקבלה אחרת, אף היא ברורה מאוד, בין
 דמותו של אמנון לבין דמות אחרת בספר בראשית – דמותו
 של יוסף – ובייחוד ההקבלה בין סיפור אמנון ותמר לסיפור
 יוסף ואשת פוטיפר. נציין את ההקבלות העיקריות:

א. בשני הסיפורים יש פנייה לאדם לשכב עמו. דברי אמנון
 לתמר "בואי שכבי עמי אֲחֹתִי" מזכירים את פנייתה של
 אשת פוטיפר ליוסף: "וַתִּשָּׂא אִשְׁתּוֹ אֶתְּנִי אֶל
 יוֹסֵף וַתֵּאמֶר שְׁכָבָה עִמִּי" (בראשית ל"ט, ז).¹¹

ב. להלן פס' כ מכנה אבשלום את מעשהו של אמנון בלשון
 נקייה: "הָאֶמְנוֹן אֲחִיךָ הִזֵּה עִמָּךְ". גם לשון זו מופיעה
 אצל יוסף ואשת פוטיפר: "וְלֹא שָׁמַע אֲלֶיהָ לְשֹׁכַב אֲצִלָּהּ
 לְהִזִּית עִמָּה" (בראשית ל"ט, ז).

הן התביעה הן הלשון הנקייה הזאת מופיעות רק בשתי
 פרשות אלו בלבד.

ג. תמר אומרת לאמנון "אַל אוֹדֵת הֲרַעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
 מֵאַחֶרֶת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמִּי לְשַׁלְּחַנִּי" (פס' טו), ובלשון זו נקט

וַיִּחַזַק מִמֶּנָּה וַיַּעֲנֶה וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ (שמ"ב י"ג, יד).
 ב. גם חומרת המעשה מתוארת במילים דומות:

כִּי נָבְלָה עִשָּׂה בְּיִשְׂרָאֵל לְשֹׁכַב אֶת בֵּת יַעֲקֹב וְכֵן לֹא
 יַעֲשֶׂה (בראשית ל"ד, ז);

כִּי לֹא יַעֲשֶׂה כֵן בְּיִשְׂרָאֵל אֶל תַּעֲשֶׂה אֶת הַנְּבִלָה הַזֹּאת (שמ"ב י"ג, יב)
 ג. תגובת המשפחה על המעשה דומה אף היא:

וּבְנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ מִן הַשָּׂדֶה כְּשִׁמְעוּם וַיִּתְעַצְבוּ הָאָנָשִׁים
 וַיַּחֲרֹשׁ לָהֶם מְאֹד (בראשית ל"ד, ז);

וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד שָׁמַע אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיַּחֲרֹשׁ לוֹ מְאֹד (שמ"ב י"ג, כא).
 ד. בשני המקרים התגובה הראשונה היא שתיקה:

וַהֲחָרַשׁ יַעֲקֹב עַד בָּאָם (בראשית ל"ד, ה);

וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד שָׁמַע אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיַּחֲרֹשׁ לוֹ
 מְאֹד. וְלֹא דָבַר אֲבִשְׁלוֹם עִם אֶמְנוֹן לְמַרְעֵ וְעַד טוֹב
 (שמ"ב י"ג, כא-כב).

ה. בשני הסיפורים הרגו, בסופו של דבר, אחי הנאנסת
 (שמעון ולוי, אבשלום) את האונס (שכם, אמנון) תוך
 ניצול חולשתו:

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם פְּאֻבִּים... וְאֶת חַמּוֹר וְאֶת
 שְׁכָם בְּנֵי הָרְגוּ לְפִי חֶרֶב (בראשית ל"ד, כה-כו);

וַיִּצְוּ אֲבִשְׁלוֹם אֶת נַעֲרָיו לֵאמֹר רְאוּ נָא כְּטוֹב לָב
 אֶמְנוֹן בֵּינֵנוּ וְאֶמְרֵתִי אֲלֵיכֶם הֲכֹ אֶת אֶמְנוֹן וְהַמַּתֶּם
 אֹתוֹ (שמ"ב י"ג, כח).⁹

מה משמעותה של השוואה זו? נראה שנקודות הדמיון שבין
 שני הסיפורים מסייעות לחדד את ההבדלים שביניהם:

א. השוני המרכזי הוא בקבלת האחריות. שכם בן חמור
 מוכן להכיר באחריותו ולשאת את הנערה לאישה:

וַיֵּאמֶר שְׁכָם אֶל אֲבִיהָ וְאֶל אַחִיהָ אֲמַצְאָ חֵן בְּעֵינֵיכֶם
 וְאֲשֶׁר תֵּאמְרוּ אֵלַי אֲתָנוּ. הֲרָבּוּ עָלַי מְאֹד מִהָרָ וּמִתָּן
 וְאֲתָנָה כְּאֲשֶׁר תֵּאמְרוּ אֵלַי וְתָנוּ לִי אֶת הַנַּעֲרָ לְאִשָּׁה
 (בראשית ל"ד, יא-יב).

אמנון, לעומת זאת, נוהג כלפי תמר באכזריות רבה,
 ומתעלם מכל רגש של אחריות כלפיה.

ב. מעשה שכם – ראשיתו בתאוה, אבל לאחר מכן מתגלה
 בו גם אהבה כלפי דינה:

10 הצירוף 'דבקות נפש' בא במקרא במשמעות זו רק עוד פעם אחת, בפסוק
 "דָּבָקָה נַפְשִׁי אַחֶרֶךָ בִּי תִמְכָּה וְיִמְיָךְ" (תהילים ס"ג, ט [בתהילים ק"ט, כה
 – "דָּבָקָה לְעַפְרָ נַפְשִׁי חֲזִינִי כְדָבָרְךָ" – המשמעות שונה]); הדבר מלמד על
 עצמת רגשותיו של שכם כלפי דינה.

11 על הקבלה זו (ואחרות) עמד כבר רב שמואל בן חופני גאון בפירושו
 לתורה (מהדורת גרינבאום, ירושלים תשל"ט, על בראשית ל"ט, ז):
 "ואמרה לו 'שכבה עמי', כמו שאמר אמנון לתמר 'בואי שכבי עמי אחתי',
 ושניהם ביטוי נתעב ופראי".

9 ייתכן שהקבלה זו מסייעת להבין פרט נוסף בפרשה. שמעון ולוי אינם
 מסתפקים בהריגת שכם וחמור אביו, אלא הורגים את כל אנשי העיר:
 "וַיַּהַרְגוּ כָּל זָכָר, וְאֶת חַמּוֹר וְאֶת שְׁכָם בְּנֵי הָרְגוּ לְפִי חֶרֶב" (בראשית ל"ד,
 כה-כו). והנה, לאחר הריגת אמנון היו שסברו שגם אבשלום נהג בדרך זו:
 "וְהַשְּׁמַעָה בָּאָה אֶל דָּוִד לֵאמֹר הִנֵּה אֲבִשְׁלוֹם אֶת כָּל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְלֹא נוֹתֵר
 מֵהֶם אֶחָד" (שמ"ב י"ג, ל). השמועה התבררה לבסוף כמוטעית, אך מה
 יסודה? אין זה מן הנמנע שהיא הוזנה גם מן התקדים של תגובת שמעון
 ולוי למעשה שכם!

גם יוסף: "וְאִיךָ אֲעֲשֶׂה הַרְעָה הַגְּדֹלָה הַזֹּאת וְחֻטְאֹתַי לְאֵלֹהִים" (בראשית ל"ט, ט).¹²

ד. בשני הסיפורים נזכרת יציאה החוצה לאחר האירוע: בפרקנו נאמר "וַיֹּאמֶר שְׁלַחוּ נָא אֶת זֹאת מֵעָלַי הַחוּצָה... וַיֵּצֵא אוֹתָהּ מִשְׁרְתוֹ הַחוּץ" (פס' יז-יח), ובפרשת אשת פוטיפר נאמר "וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ בְּיָדָהּ וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה. וַיְהִי כִּפְרוֹתָהּ כִּי עָזַב בְּגָדוֹ בְּיָדָהּ וַיִּנָּס הַחוּצָה" (בראשית ל"ט, יב-יג).

ה. בשתי הפרשיות כעס בעל הבית מאוד בשמעו על מה שנעשה: "וְהִמְלִיךְ דָּוִד שָׁמַע אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיַּחַר לוֹ מְאֹד" (פס' כא); "וַיְהִי כְשֶׁמַּע אֲדָנָיו אֶת דְּבָרֵי אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר דְּבָרָה אֵלָיו לֵאמֹר כִּדְבָרִים הָאֵלֶּה עָשָׂה לִי עַבְדְּךָ וַיַּחַר אַפּוֹ" (בראשית ל"ט, יט).

מלבד הקבלות תוכניות ולשוניות אלו, יש בפרקנו שני דברים היוצרים זיקה ישירה ליוסף. האחד הוא כמובן כתונת הפסים של תמר, המזכירה את כתונת הפסים של יוסף (בראשית ל"ז, ג ועוד). והשני הוא הביטוי המפורסם של יוסף, שגם אמנון משתמש בו: "הוֹצִיאוּ כָל אִישׁ מֵעָלַי" (פס' ט; בראשית מ"ה, א).¹³

מה משמעותה של הקבלה זו? נראה שבדרך זו המקרא מבקש להציג את הניגוד המוחלט שבין שתי הדמויות בהתמודדותן עם היצר. יוסף הצדיק עומד בפני התגרותה של אשת פוטיפר, מכיר בהיותה "רעה גדולה", ובורח מן הבית כדי להינצל מן החטא. אמנון, לעומתו, אינו מסוגל לעמוד בפני תאוותו, חוטא ברעה גדולה, ולא זו בלבד שאינו מקבל אחריות על מעשיו, הוא אף מוסיף חטא על פשע ומסלק את מושא חטאו החוצה.

דומה שניגוד זה עמד גם לפני חז"ל. על הפסוק "וּמוֹצֵא אֲנִי מִן הַמָּוֶת אֶת הָאִשָּׁה אֲשֶׁר הָיָה מְצוּדִים וְחַרְמִים לְבָהּ אֲסוּרִים יָדֶיהָ טוֹב לְפָנַי הָאֵלֹהִים יִמְלֹט מִמֶּנָּה וְחוֹטֵא יִלְכָּד בָּהּ" (קהלת ז', כו) דרשו חז"ל: "טוב לפני הא-להים ימלט ממנה" – זה יוסף... דבר אחר: 'טוב' זה פלטי, 'וחוטא' זה אמנון" (קהלת רבה ז א).¹⁴ יוסף הצליח להימלט מן הפיתוי, ואילו אמנון נלכד ביצרו ושקע בתהומות החטא.¹⁵

12 גם על השוואה זו עמד רב שמואל בן חופני (ראה ההערה הקודמת) בפירושו לבראשית ל"ט, ט.

13 אף כאן ביאר רב שמואל בן חופני, בתוך פירושו למה שנאמר ביוסף (בראשית מ"ה, א), גם את מה שנאמר באמנון: "ובאשר לאמנון, הרי הוא התכוון להוצאתם רק כדי להוציא לפועל את מזימתו בתמר".

14 במקום אחר אמרו חז"ל שיוסף הוא למעשה תקדים המחייב את כל האנושות להתמודד עם היצר: "רשע אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אמר: נאה הייתי וטרוד ביצרי הייתי, אומרים לו: כלום נאה היית מיוסף? אמרו עליו על יוסף הצדיק: בכל יום ויום היתה אשת פוטיפר משדלתו בדברים, בגדים שלבשה לו שחרית לא לבשה לו ערבית, בגדים שלבשה לו ערבית לא לבשה לו שחרית. אמרה לו: השמע לי! אמר לה: לאו. אמרה לו: הריני חובשתך בבית האסורין; אמר לה: ה' מתיר אסורים' (תהילים קמ"ו, ז). הריני כופפת קומתך – ה' זקק כפופים' (שם), (ח). הריני מסמא את עיניך – ה' פקח עורים' (שם). נתנה לו אלף ככרי כסף לשמוע אליה לשכב אצלה להיות עמה, ולא רצה לשמוע אליה. לשכב אצלה – בעולם הזה, להיות עמה – לעולם הבא. נמצא הלל

* * * * *
 * כל הזכויות שמורות לשיבת הר עציון ולרב אמנון בזק, תש"ע
 * עורך: בעז קלוש
 * * * * *
 * בית המדרש הווירטואלי
 * מיסודו של
 * The Israel Koschitzky Virtual Beit Midrash
 * האתר בעברית: <http://www.etzion.org.il/vbm>
 * האתר באנגלית: <http://www.vbm-torah.org>
 * * * * *
 * משרדי בית המדרש הווירטואלי: 02-9937300 שלוחה 5
 * דוא"ל: office@etzion.org.il
 * * * * *
 * לביטול רישום לשיעור:
 * <http://etzion.org.il/vbm/unsubscribe.php>
 * * * * *

מחייב את העניים, רבי אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים, יוסף מחייב את הרשעים" (יומא לה ע"ב).

15 ראוי לציין שיש גם הקבלה ניכרת בין סיפור אמנון ובין פרשת יהודה ותמר (בראשית ל"ח):

- א. בראש ובראשונה השם "תמר" – האישה המרכזית בשתי הפרשות.
- ב. "שְׂבִי אֶלְמִנָּה בֵּית אֲבִיךָ" (בראשית ל"ח, יא) – "וַתֵּשֶׁב תָּמָר וְשִׁמְמָה בֵּית אֲבִשְׁלוֹם אָחִיהָ" (ש"ב י"ג, כ).
- ג. "וַיִּרְבּוּ הַיָּמִים... וַיַּעַל עַל גִּזְזֵי צֶאֱנָו" (בראשית ל"ח, יב) – "וַיְהִי לְשָׁנָתִים יָמִים וַיְהִי גִזְזִים לְאֲבִשְׁלוֹם בְּבַעַל חֲצוֹר" (ש"ב י"ג, כג).
- ד. "וַחֲרִיָּה רָעָה" (בראשית ל"ח, יב) – "וַיִּלְאֲמָנוּן רָע וְשִׁמּוֹ יוֹנְדָב" (ש"ב י"ג, ג).
- ה. "הֲבָה נָא אָבוֹא אֵלֶיךָ" (בראשית ל"ח, טז) – "בּוֹאִי שְׂכָבִי עִמִּי" (ש"ב י"ג, יא).

ונראה שגם זו הקבלה ניגודית. יהודה אמנם חוטא כלפי תמר, אך בסופו של דבר יודע לתקן את חטאו ולהודות בו, בניגוד מוחלט לאמנון. הקבלה זו גם מחזקת את הניגוד שבין אמנון לדוד: כזכור (שיעור 23), גם פרשת בת שבע מקבילה לפרשת יהודה ותמר, וכבר ראינו שם שהאחריות שגילה דוד כלפי בת שבע גדולה עוד יותר מן האחריות שגילה יהודה כלפי תמר.